

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DICU, ȘTEFANA

Palmse / Ștefana Dicu ; il. de Alin Trif. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0537-6

I. Trif, Alin (il.)

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Ștefana Dicu

PALMSE

Ilustrații de **Alin Trif**

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Etajul	7
Parterul.....	81
Rotonda	105
Temnița.....	193

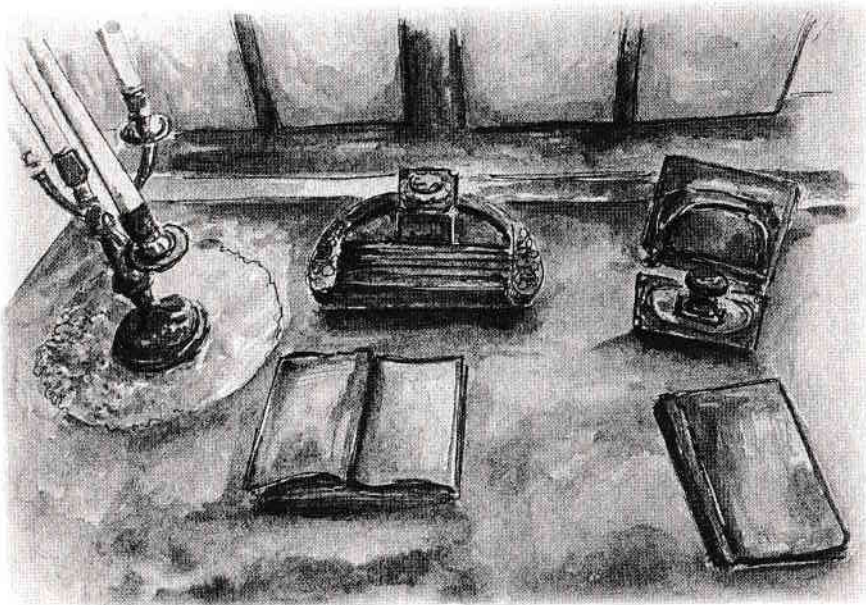

*
* *

*Cui să-i dau lutul acesta să-l spele?
Cărui înger să-I cer sărutul Trădării?
Au trecut prin pântecul tău ca prin ceara scursă
din lumânările pomelnicelor,
N-au aprins în Cer niciuna,
N-au bucurat niciun suflet de Dincolo,
Ci doar au Scuipat în tine...
Dispreț.
Lumină.*

*
* *

Etajul

*„În culcușul meu, în ceasurile nopții, l-am căutat
Pe cel iubit al sufletului meu
L-am căutat și nu l-am găsit.
Am să mă scol și să cutreier prin oraș
Pe străzi și prin piețe
Să-l caut pe cel iubit al sufletului meu,
L-am căutat și nu l-am găsit.*

(...)

Cel pe care-l iubește sufletul meu l-ați văzut?”

Cântarea cântărilor

„Dacă Dumnezeu există, atunci El e un prost!”, ăsta scria pe bilețelul pe care Olga l-a găsit în micul șanț dintre sâni. Bucata de hârtie mirosea a levănțică, avea culoare de ceară stătută și textură de pânză roasă prin ale cărei ochiuri pătrundeau irizații de puf suflat din păpădie cu buze de prunc. O pipăia cu degetele ei proaspete și-n micile șanțuri îi simțea timpul prelins. O apropia, adulmecând-o, de nările ei ușor strâmbe și inegale, căci așa îi spunea Maddis mereu: „Nara din dreapta ți-e ușor strâmbă și mult mai mare decât cea din stânga. Suferi de strâmbonășenie.” și asta din tot jocul inimii lui pentru ea. Storcea și storcea mirosul din bucata de hârtie ponosită, forând cu fiecare fir de păr din nări după poveste. Cerneala zgrunțuroasă și parfumată, ușor iute, prelinsă din stiloul care botează acest pergament, încondeia în mintea ei tot felul de întrebări puerile: *Ce căuta aripa asta de înger între butoiașele ei îndrăznețe? De unde mirosul și-nfățișarea asta scoborâte parcă dintre gutuii celei mai vechi livezi? De unde atâta stihie dezlănțuită pe-o mică bucată de hârtie nevinovată?* Hai că goală se mai trezise la viața ei, așa că nimic nou sub soare, dar furia acestei bucăți de hârtie o înduioșa și o speria în egală măsură. A scuiapat

băiețește pe degetele palmei drepte, s-a uns c-o dără de salivă pe frunte, după care a lipit bilețelul pe ea, pregătită-n același timp să-și înhațe telefonul de pe noptieră. Și-a împleticit scurtele și îndesatele crengi ale palmei în jurul siluetei prelinse a unei lumânări, care moțâia uitată pe un talger cu broderii. Creierul ei dolofan, sărac, sau nu, în circumvoluțiuni, fusese din nou străfulgerat de o cohortă de întrebări: *Ce-avea de-a face lumânarea topită cu telefonul? Farfuria asta argintată pe care tocmai o privea, din ce decor de film istoric provenea? De ce noptiera ei albă, lucioasă și minimalistă s-a degvizat într-una vădit mai pitică, negruță, așa de-un brun lucios de rășinoase, furnir mai mult ca probabil, stil gotic sau Biedermeier? Fir-ar să fie, dar situația e chiar de rahat, și nu din acela turcesc, ci chiar puturos, iar ea încalță papucii unui restaurator de mobilier, observând senină detalii care acum erau departe de a împlini funcția de elucidare a misterului!* Smulsă din ipostaza aceasta de semidoct, care tocmai a inventat zdrobitorul la teasc, zări pe noptieră o carte de rugăciuni, pe care aștepta tăcută o cruciuliță. Cărticica și lumânarea păreau complice la toată situația aceasta de banc prost, însă le simți cum o apucă simultan de brațul drept liniștind-o. Reușise mereu, într-un mod de-a dreptul pueril, să dea celor văzute o putere metafizică, justificându-și maimuțărește erorile existenței dezordonate, salvată și reordonată iar și iar prin mecanisme nevăzute. Toate cele văzute, în momente de cumpănă, de tensiune, căpătau puteri paranormale și incantatorii și se-ntovărășeau în a-i oferi explicații și, de ce nu, în a o scoate din belea. Cartea de rugăciuni, cruciulița erau și ele acolo. Și-atât.

Mutându-și pupilele de lapis lazuli spre câmpul deschis al dormitorului a realizat că nu era „al lor”. Singurele

punți de legătură între cele două încăperi, „a lor” și cea „a celorlalți lor”, erau goliciunea trupului ei și mahmureala cu gust oțetit al bostanului pe care-l purta cu onorabilitate pe umeri, sau, hmm, hai, nu chiar cu onorabilitate ci, să recunoaștem, cu resemnare, cu o condescendentă resemnare. Bun. Să recapitulăm. Goală pușcă până la dinte. Beată pe trecute până la măsea. Tolănită-ntr-un pat picat din Anna Karenina. „Respirantă” și nu aspirantă într-un dormitor telenovelistic cu iz de epocă. *Sedusă și abandonată să fie cheia-n care se interpretează recitalul?* Verigheta i s-o fi prelin de pe inelar, căci nu era de găsit niciunde, nici măcar pe degetul mijlociu de la picior, acolo unde și-o mai așeza din când în când, în momente de cumpănă bahică, pentru a-și aminti cine conduce casa, așa, ca după lungimea lui. Chiloții nu pe ea. Nici sutienul de altminteri. Telefonul cel de toate zilele și de toate flecărelile nici el pe-acolo. Nici măcar individul. Sau o fi fost individă? Dar ce, ea n-avea față de tribadism? Ei, bine, nu fața neapărat conta în această îmbârligătură. Dar ce, ea n-avea vulvă de safism? Avea, avea tot aparatul din dotare și pentru împerecheri din astea de-ți vine să scuipi în sân alungând duhurile rele când auzi de ele, dar, așa, pe la dos, mai că ai întinde botul la miere. Cu atâtea situații deșănțate, deviasse de la subiect și tot nu îi dădea de capăt misterului că se găsește în acest context de la o mie o sută toamna, ca-ntr-un fel de casă muzeu, închinată celor prea demult morți și prea fericiți cu financiarul. Singura necunoscută din această ecuație servită unui repetent era că înșelătoria secolului se petrecuse și se desfăcuse în stil mare, cu fason, cu decor de invidiat de multe platouri de filmare și spera ea, nu doar mare, ci chiar și tare. În toată această buimăceală, pulsul i se împotmoli în gâtlee

atunci când, cu piciorul drept, călcă strâmb într-o oală de lângă pat, scrântindu-și glezna asemenea unei coapse de pui în miezul tranșării. Își gătui în coșul pieptului o înjurătură înfundată de durere, de frica de-a nu elibera din ea mugetul care-i atârna de marginea perdelei de salivă, care se scurse printre buze. Picături cleioase din aceasta nășteau ciocnindu-se cu vasul de jos clinchete cu ecou oriental, care o făcură pe Olga să privească atent înspre el, în ciuda durerii agresive care-i sugruma încheietura piciorului. Era o lucrătură tare frumoasă, din porțelan pictat cu motive florale albastre. În luciul lui puteai surprinde migala luminii ce se prelingea pe mușchii din ceramic alb și truda razelor de a pătrunde prin ferestre. Ajunsă cu privirea pe tortița vasului, Olga se-nduioșă și aplecându-se cu trosnete de durere, ca dintr-un ciment proaspăt crăpat, apucă de aceasta, astfel încât să-i simtă curbura tandră între degete, înghesuindu-și formele și culorile ei în găoacea din piept, cu melancolia acelei secunde în care lumina aflată proaspăt în asfințit coboară de pe perete, târând după ea o siluetă muribundă.

Această clipă de grație, ghemuită într-o toartă de vas decorativ, eliberă din birjarul care se dovedi a fi Olga în aceste momente, sudălmi dezlănțuite în rotocoale, jelanii răgușite ca-n fața leșului de cal cu pântec spintecat. Lovi cu-aceeași labă scrântită în lemnul lucios al patului, trântindu-se-n fund lângă iatac, luându-și cu asalt tâmpilele-i învinețindu-se între pumnii furioși. Brusc, oprind ca din butonul unei telecomenzi acest episod, s-a ridicat în genunchi și a cules dintre cearșafurile brodate bilețelul, citind cu glas scăzut, în pauzele făcute de respirația animalică: „Dacă Dumnezeu există, atunci El e un prost!”. Căuta un indiciu cu privirea scânteietoare în

fiecare cotlon al camerei, o temniță fascinantă în care, deși atât de străină, se simțea totuși a fi atât de Ea. Uitase de chiloți. Uitase de telefon. De Maddis nu, însă vibrația și frumusețea acestei încăperi o învăluiau precum carnea îmbracă oasele tinere și tot ce putea ea acum da din ea era să o respire. Trupul gol, ingenuncheat, răsturnat cu coatele adâncite între așternuturile brodate, însuflețea prin mușchii și zvâcnirea lui tăcerea glaciara a odăii. Un gheizer de emoții țâșni în templul dintre pereții aceia, iar ochii Olgăi căutau fiecare colțișor al lui, descompunându-l în pulsațiile tensiunii oculare, cu fiecare palpație renăscându-l.

Pereții, dar lasă pereții măi, fată, spune-le despre pat, Olga, dragă! Oh, da! Patul. Patul descindea din aceeași strămoși precum noptiera, noptieră pe care Olga nu-și găsisese unealta de telecomunicații. Era grandios, elegant, sculptat în contururi orientale în zona tăbliilor, confecționat fiind din același stejar lucios de culoarea cafelei cu lapte, ca și noptierele. Exista o simetrie ludică în modul în care tăblia din dreptul pernelor avea o tentă mai ciocolatie decât cea din dreptul picioarelor, pentru a se asorta cu noptierele. Acea în care degetele picioarelor se-ntind și se apasă fragil la trezire avea un farmec aparte redat prin liniile celor trei arcade orientale, desprinse blajin dintr-un palat împletit în ambră și mirt. Fiecare tăblie era încadrată curajos cu două turnuri brodate la extremități în stejar de culoarea cărbunelui proaspăt scos din pântecul pământului. C-o palmă pe glezna lovită și cu cealaltă pe luciul cremos al lemnului, Olga rumega tristețea acelui bilet mănios și nu dibuia morala și nici potriveala dintre un astfel de decor și ura de pe smocul de hârtie. Între toată această patină fină a timpului și Dumnezeu se simțea

a sta numai și numai ea, goală pușcă cu trupul, dar plină ochi cu sufletul. A prins în buretele palmei drepte biletul, mototolindu-l și adulmecându-l, căutându-i în măruntaiele de pergament cauza mahnirii. Cu ochii înfășurați în perdeaua de baldachin a iatacului, întrebări, din nou la fel de stupide, începură a-i circula prin căpșor. *Sper că măcar dac-am comis-o cu baldachin deasupra, s-o fi comis în stil mare. Adică, cum să-ți spun? S-o fi făcut cu grație, cu dibăcie, să-mi fi supt suficient burta, să fi stat cu spatele arcuit, cu pieptul cu nuri împins bine de tot în față, să-mi fi țuguat destul, cât trebuie la casa omului, buzele, să-mi fi curbat obraznic șoldurile, să fi crăpat nițel, dar cu zvâc, picioarele. Măi, Maddise, ce să zic? La tribunal cu noi, măi, tată! Mi-am cam regulat la propriu și la figurat viața și nici măcar nu cunosc tovarășul de cârdășie. Cu-atât mai mult mă sperie faptul că în contextul în care nu-mi amintesc absolut nimic, toate indiciile acestui dormitor mă duc către ipoteza în care, unealta adulterului e un sonat scăpat de la vreo instituție de sănătate mentală și înlăturare a nevrozelor, fiind unul de-i place a dormi și a iubi într-un decor demn de rubedenie cu Petru cel Mare. Goală, pui proaspăt smuls și pârlit, cu capul pulbere, la poponețul dezgolit, cu telefonul confiscat, probabil de acest psihopat cu gusturi rafinate, care-o fi îndesat în mine câțiva litri de băutură cu ștaif, c-altfel nu-mi explic cum am ajuns aici, fiind într-adevăr genul de individă care pentru nevoi vitale precum hrana și băutura mai închid ochii, și uite că în toată această spurcăciune de context mă simt mai locuită ca oricând de-un spațiu fizic, de un decor în care, deși ies în evidență ca un circar, îl simt al meu, prin mine, lubrifiant și încălzit, adăpostindu-mă.*

Acoperindu-și cu palma zona intimă, ținând în cealaltă bilețelul, Olga privea pierdută înspre cele două veioze pe gaz, îmbrăcate cu abajur de porțelan. Acestea moțâiau

pe două mileuri taciturne, în complicitate cu lumânarea proaspăt descompusă pe tălgeraș, toate martore ale nopții trecute, populând decorul cu venele lor goale, reci și subțiate.

Era trează de cel puțin jumătate de oră și nimeni nu venise să o chestioneze în legătură cu tărășenia fără sutien și chiloți. De parcă acest dormitor era sacru, iar ea, păcatoasa care trebuia să-și ducă la bun sfârșit rugăciunea între pereții acestui templu. A simțit că trebuie să se ridice în picioare și chiar de-ar fi să se târăie, că trebuie să înainteze măcar câțiva pași, în speranța că ar putea ieși din dormitor, în căutarea lui Făt-Frumos sonat. O fi fost ăsta și urât și dus cu pluta, dar chiar nu mai contau aceste aspecte pe cât de mult conta să-și târșăie piciorul olog cât mai departe de-aici, acasă, la Maddis, acolo unde o aștepta procesul lui Kafka, de data aceasta, atât cu autoritatea acuzatoare accesibilă, cât și cu natura crimei dezvăluită. O aștepta cretinul eșec, acela de-a-și fi pierdut toate gloanțele neîncasate la ruleta rusească a sufletelor pereche. Până acum, atât ea, cât și Maddis rămăseseră cu tâmpla negăurită, întărindu-și cu fiecare glonț lipsă pe țeavă convingerea că, da, există suflete pereche. Acum, însă, din țeavă până-n tâmpla ei mai lipsea doar o simplă întâlnire de priviri. Și pentru ce? Și pentru cine? Probabil pentru vodcă bună, coniac parfumat și gin cu bule jucăușe, scăldate printre felii de portocală. Măcar a fost shaorma cu de toate. Cât despre complicele ei, bun sau prost între broderiile cu pete de ceară, toate stăteau suspendate-n Țara lui Nicăieri, ca să nu-l mai deranjăm pe Papură Vodă. Noroc cu decorul, acest pedant confident, prin care Olga căuta oareșcum o nițică salvare de situație. *Rahat cu perje, Maddis, îmi pare rău! Măcar te va-mbuna, topindu-ți sufletul,*

descrierea încăperii în care s-a produs pocinogul? Îți va stoarce o lacrimă în colțul ochiului acest mobilier rafinat? Divorț cu D și I și V și O și R și T mare scrie pe buclele mele goale.

Târându-și glezna lovită, cu mimică de căprioară, după o ridicare cu uf și of din genunchii îmbrăcați în pernuțe de carne aseasonată cu slăninuță, Olga căzu din nou în butoiul cu admirație atunci când, cu aceeași gleznă suferindă, atinse micul și discretul divan aflat la marginea patului. Cu brațe de harpă molcomă, coborâte și prelungite în piciorușe fragile, șezutul acestui mini divan se-nvelea confortabil în cel mai fin satin atins vreodată de ea, material care aproape săruta cu rouă între buze buretele pe care-l îmbrăca. Turcoazul potolit al satinului arunca scânteii de aquamarin către ochii Olgăi, atunci când așchiile de soare pătrunse pe ferestre se împlântaseră în el. Imprimeurile lui cu viță de vie tăiau în memoria ei felii arome și consistente cu amintiri din sătucul Manarola, cocoțat vesel în parcul național Cinque Terre, acolo unde Olga cunoscuse pentru prima dată miracolul trezirii la viață a acestui imens suflet, în care stăteau ghemuite toate bobitele lumii. Așa o terasare abruptă și tragică a viței de vie, furișată pe stânci de fildeș, sărutate de spuma unei mări aproape agresiv de pulsatile prin albastrul ei turbat de frumos, nu mai întâlneau. Frunzele de viță și boabele de struguri indigo căutau, în aplecarea lor înspre apa trează, să se răcorească, însă lanțurile din pământ le țineau într-o sclavie roditoare, din care nu-și doreau decât a se smulge și a se îneca în toată acea taină zgomotoasă, ce se lovea de flendurile țărmlui. Olga le miroși setea, și fără a sta pe gânduri, rupse în palma dreaptă o frunză, și-n cea stângă smulse o boabă, și le făcu vânt în cearșaful ondulatoriu de apă. Ca-ntr-o tentativă de sinucidere

ratată, un pescăruș țănoș și zelos înșfăcă din zboru-i bobița, lăsându-i doar frunzei privilegiul de-a se-ntâlni atât de intim cu nesătula mare. Vița aceasta de vie era una năvălășă bine de tot, pe care părintele ei, un moșneguț ambițios, o stăpânea cu dificultate, ajungând la ea pentru a o îngriji doar cu o mașinărie de fier minusculă, construită pe o șină abruptă de funicular, la o înclinație de aproximativ 70 de grade. Cu palma dreaptă pe luciul satinului turcoaz al micului divan și cu cealaltă pe pubis, s-a bucurat că-n toată nebuloasa aceasta, și-n tot acest carusel de remușcări, încă mai avea puterea de-a rememora fericirea, și că-n același timp, epilatul rezistase mai cu stoicism și mai cu finețe ca oricând. Nici nu știa ce-i mai de rafinement și de laudă. Decorul sau inghinalul minuțios, pe care-l inspecta cu vârful degetelor mâinii drepte, scotocind printre draperiile cărnoase și moi ce-i îmbrăcau soldățelul? *Ce-o fi mai fin? Satinul? Pubisul? Mai mult ca sigur, băta scăpată pe spinarea mea, cu care Maddis avea să-mi facă botezul peste prag.*

Întorcându-și spatele către restul încăperii și trăgând după ea glezna vătămată, Olga descoperi un întreg univers în fața ochilor, îmbrăcat într-un decor halucinant de romantic, univers care-i cobora descompus pe esofag, așa cum muribundului îi alunecă ultima-nghițitură de apă, îmbălsămându-i intestinalele. Cu trupu-i ofrandă și cu sufletul așezat pe talger de argint, șontâc, șontâc, adulterina noastră se oferea tot mai mult, cu fiecare pas chinuit, celor ce i se așterneau în fața privirii, căutându-și instinctiv pulsul tâmplilor, în încercarea de a-l re-ășeza sub piele. Toate purtau vestimente din alte timpuri și glăsuiau cu voci din alte portative. Fereastra cu draperii caramel, pe care se jucau falduri cumiți, deschidea în